

dige, hvad der saa end kom ud af Forhandlingerne. Jeg skal dertil sige, at man har saa ofte set, at Anstuelserne ere blevne forandrede. Man har set, at medens Stiltordet her en Tid lang var, at ingen Forhandling var mulig med dette Ministerium, gif man dog over til at forhandle om mange forskellige Sager. Der forhandles jo nu efter en stor Maalestof, og kunde det da ikke tænkes, at det var gaaet op for en Del af Udvalget, om det ikke vilde være fornuftigere, om end ikke at bevilge det Hele, som var foreslaaet, dog at gaa ind paa en Forhandling om noget Reduceret, enten som det, der var sat i Gang, eller noget meget Reduceret, en Fortsættelse af Feltbefæstningen. Det kunde man jo virkelig ikke vide Noget om. Hvad der forelaa ved 1ste Behandling var kun, at det blev udtalt, at man maatte se at bryde nye Baner. Der kom forskellige Anstuelser frem ligesaa Folkevæbningen til den lille leiede Hær, som skulde kunne udrette det Samme, og man kunde derfor slet ikke sige, at der absolut ikke vilde komme Noget ud af Sagen. Dertil kommer nu — jeg siger det, fordi den ærede Ordfører hentydede til, hvad man kunde faae at vide af sine Meningsfæller i Udvalget —, at jeg virkelig efter at have talt med dem havde en Forestilling om, at der endelig vilde være kommet et Program frem. Det vides jo nok, at det, som der egentlig har været ventet paa i saa mange Aar fra den Side, hvorpaa Regjeringen staar, er at faae en Anthydning af, hvad man fra den anden Side vil have gjort; man ventede, at det virkelig skulde komme en Gang, thi der gif Rhytter om — det har imidlertid viist sig ikke at være Tilfældet —, at det var den Forsvarsplan, som det ærede Medlem for Præsto Amts 6te Valgkreds (Bojfen), der altid har interesseret sig varmt for Forvaret, havde, der egentlig vilde komme frem ved denne Leilighed. Der gif Rhytter om, at det skulde være Kosttilde, man vilde have befæstet, medens Andre sagde, det var Ringsted, og det er muligt, at hvis der var kommet et vel motiveret Forslag, dette da virkelig kunde have givet Anledning til, at man havde søgt at modificere det, som man allerede havde tænkt paa, henimod den Retning. Jeg nævner kun dette, fordi jeg virkelig haabede, at der var Grund til at afvente det. Man kan ikke umiddelbart sige: Man veed jo, hvad der vil komme. Jeg skal dernæst gaa over til nærmere at omtale de Udtalelser i Betænkningen, som den ærede Ordfører nærmere udviklede, og jeg skal da først gjøre den Bemærkning, at den første Del af Betænkningen undrer mig i allerhøieste Grad.

Jeg havde troet — maaste var det en Feiltagelse af mig —, at jeg i det Samraad, som jeg havde den Ære at have med Finantsudvalget, skulde have oplyst det om, hvad Betydning de Underføgelser havde, som Krigsministeriet havde gjort i det forløbne Aar. Jeg har ikke været heldig i mine Meddelelser — det er jo klart — naar der ikke kan faaes Andet ud deraf end, at man vil gjøre gjældende, at Regjeringen var bestemt paa, hvad der skulde gjøres, men ikke vilde meddele det til Rigsdagen, saalænge den var samlet. Dette er aldeles ikke Tilfældet. Da jeg nu har været uheldig med ikke at blive rigtig opfattet af det ærede Finantsudvalg, vil jeg tillade mig nærmere at forklare, hvad det egentlig var, der var foregaaet i den Tid, og som jeg med stor Næbenhed meddelte Finantsudvalget. Med den samme Næbenhed skal jeg forklare Sagen i dette Thing, og jeg skal da gjøre opmærksom paa, at i Krigsministeriet ligger og har ligget i en lang Aarrække fastslaaede Planer til en Feltbefæstning omkring Kjøbenhavn, som vilde blive at udføre, naar Krigen skulde komme. Disse Planer modificeres jelsfølgelig i Aarenes Løb dels af Hensyn til den almindelige Udvikling, som foregaar, og ogsaa af Hensyn til det Skyts, som man til en given Tid kan vente at faae. Disse Planer ere blevne reviderede for ikke mange Aar siden. Det sidste Forslag, som forelaa vedtaget af Krigsministeriet efter Ingenieurkorpsets Indstilling, var af 1886. Da man nu i de foregaaende 2 Aar havde udført permanent nogle af de Arbejder paa Nordvestfronten, som vare bestemte til Feltbefæstning, vil det let kunne forstaaes, at det laa nær at overveie, hvilken modificerende Indflydelse det kunde have paa Resten af Feltbefæstningen. Blandt Andet vil det let ses, at man vandt i Arbejdstid, naar en Del af det, som skulde gjøres, naar Krigen kom, var gjort i Forveien. Tillige ville De ogsaa kunne forstaa, at det var naturligt, naar man havde gjort et saadant Arbejde som det, der var gjort, nemlig at forstærke en Del af Fronten, at man saa undersøgte, hvorledes man skulde forstærke Resten, hvis Omstændighederne skulde nødvendiggjøre det, og dette blev muligt enten ved en Bevilling af Thinget eller uden saadan. Det var Underføgelser, der bleve foretagne i Juni 1887, idet der udgit til Ingenieurkorpset og Artilleriet en almindelig Ordre til at udarbejde Forslag til, hvorledes Feltbefæstningen paa Vestfronten, som eksisterede i Planer, kunde forstærkes ligesom paa Nord- og Nordvestfronten. Et saadant Forslag kom ind i Løbet af Sommeren og indeholdt to Forslag, et,